

Kolmanda Sõnalehe saadame teile Kristlaste Ühenduse 98. sünnipäeval. Kõikide argipäeva sekelduste kiuste soovime selle puhul palju õnne meile kõigile. V. & M.

KRISTLASTE ÜHENDUS rajati samm-sammult 1921. ja 1922. a. jooksul. Raske on määrata hetke, mil Religioosse Uuenduse Liikumine, mis hiljem võttis omaks nimetuse „Kristlaste Ühendus“, hakkas kujunema, või otsustada, millisest hetkest saab teda arvestada juba väljakujunenud kristliku ühenduseks. Kuid teada on, et 16. septembril 1922 tselebreeris Friedrich Rittelmeyer esimest korda Inimpühitsustalitust selle täiskujus 45 rajaja ringis. Nii hakati seda kuupäeva arvestama terve Kristlaste Ühenduse sünnipäevaks.

mis hakkab toimuma

Nagu mõned teist juba teavad, jääb leedu koguduse iseseisvaks saamise pidu, mis oli plaanitud 16.–18. oktoobriks Vilniuses, praeguste piirangute tõttu kahjuks ära.

Virve Eigo pidi algsete plaanide järele tulema Eestisse pärast Vilniuse pidu ja sellele järgnevat sinodit 21. oktoobrist 3. novembrini. Selles ajavahemikus oli meil kavas paljude muude ettevõtmiste hulgas:

- ▷ leer Tallinnas pühapäeval 25. oktoobril
- ▷ Anne Taltsi hingeteenistus ja Kristlaste Ühenduse aastakoosolek Tallinnas laupäeval 31. oktoobril
- ▷ kirikupäev Tartus pühapäeval 1. novembril

Et vahepeal on ära jäetud mitte ainult pidu ja sinod Vilniuses, vaid ka plaanitud lennud, ei ole täpselt selge, millal Virve Eestisse jõuab, aga ülalmainitud kolmest tärminist tahame endiselt kinni pidada. Et olukord on kiiresti muutumas, jagame värsked uudised nii veebilehel, kui ringmeili kaudu. Loodame, et järgmine Sõnaleht saab teile tuua juba lõpliku oktoobrikava.

• • • • • jutlus teekonnale • • • • •

Ja kui ta jõudis ühte alevisse, tulid talle vastu kümme pidalitõbist meest, kes jäid eemale seisma. Ja nad tõstsid häält ja hüüdsid: „Jeesus, Õpetaja, halasta meie peale!“ Ja neid nähes ütles Jeesus neile: „Minge näidake endid preestritele!“ Ja sündis, et nad mineku ajal said puhtaks. Aga üks nende seast, nähes, et ta on paranenud, tuli tagasi Jumalat valju häälega ülistades ja langes silmili maha Jeesuse jalge ette teda tänades. Ja see oli samaarlane. Jeesus kostis: „Eks kümme ole saanud puhtaks? Kus on need üheksa? Kas muid ei ole leidunud, kes oleksid tulnud tagasi Jumalat ülistades, kui vaid see muulane?“ Ja ta ütles talle: „Tõuse üles ja mine, sinu usk on su päästnud!“ (Luuka 17,12–19)

Kui me mõnikord pärast kurnavat päeva astume aeda või parki, tunneme, et loodus ümberingi meile head teeb. Puude kohin, värske tuul ja rohelus aitavad meil kulutatud jõudu tagasi saada, aitavad argimuresid paremini kanda. Aitavad isegi siis, kui me läbi roheluse sammudes töömõtteid aina edasi heietame, kui läheme oma teed ja haljust ümberringi kuigivõrd ei märka, ega hiljem meenuta. Vahetevahel aga juhtub, et niimoodi väsinuna läbi aia minnes tunneme korraga suurt tänulikkust. Võib-olla jääme seisma ja imetleme ühte õit, ühte lehekest, okast või väikest sitikat. Kui palju ilu ja tarkust on igas väikeses taimes või olevuses! Kui täiuslik ja hea oled Sina, Nähtamatu, selle kõige taga! Täna des ja kiites leiame enese korraga teisest, rikkamast tõelisusest, kui on meie argipäevaelu oma muredega. Ja sellest tõelisusest voolab meie argipäevagi tervendavat väge.

Täna ses evangeeliumis kuuleme kümnest pidalitõbisest. Kõik kümme said Jeesuse käest tagasi oma kaotatud tervise. Kõik nad said tervendatud maapealses tõelisuses, ajalikus argipäevas. Kõik kümme võisid edaspidi läbi oma elu sammuda tugevamana ja tervemana. Üheksa jaoks lugu sellega lõppes. Nemad jäid pärast tervendamistki selle maise argipäeva piiridesse, kus nad siiani elasid. Kümnes pidalitõbine sai tervendatud veel üks kord ja veel teisel viisil. Tema jõudis uude tõelisusse, uude maailma. Täna likkus viis tolle kümnenda uuesti Jeesuse juurde. Täna des ja kiites Jumalat astus too inimene Jumalikuga kõnelusse, astus ise teisele poole vaimse maailma läve. Tema enda igavikuline olemus ja Jeesuse igavikuline olemus, Kristus, seisid tolles maailmas teineteisega silmitsi. Tema usk avas talle värava maailma, kust tervendav vägi voolab maisesse argipäeva.

Ka meie toimetame meie maapealses igapäevaelus selle maailma korra järele, korra järele, kus igaüks võtab ja annab ajaliku maailma mõõdu järgi. Sellega võib lugu lõppeda ja igaüks minna oma teed. Kui meid aga valdab tänulikkus, siis juhib ta meid sinna, kus meiega sünnib midagi uut ja rohkemat. Täna des ja kiites pöördume meiegi mitte ajaliku ja argipäevase, vaid tolle igavikulise poole. Olgu see looduses, olgu see sündmustes, mida läbi elame, või inimestes, kes meid ümbritsevad: tänulikkus viib meid kaduvikulise maailma läveni. Täna des ja ülistades leiame end teiselt poolt läve. Seisame silmitsi mitte enam argipäevalise ja kaduva, vaid igavikulisega oma ümbruses, oma elusündmustes, teistes inimestes. Meilgi on usk, mis avab värava maailma, kust ajalikku argipäeva voolab igavikuline tervendav jõud.

Virve Eigo, 13. septembril 2020